

לחימת טנקים בטנקים

אל"נ משה

היתה: האם רצוי כי טנקים יילחמו בטנ"קים? בסיכום אותה מערכה, קבע מפקד גייסות השריון דאז, אל"מ אורי בן ארי, כללים להפעלת שריון, אשר השפיעו על תורת הלחימה של השריון ועל הישגיו במלחמת ששת הימים ועד היום.

לפיכך, כדי שיהיה בידי הכוחות התוקפים חופש תמרון להשגת מטרות טקטיות ואסטרטגיות, יש לחפש דרך להשמדת עיקר כוח הטנקים של האויב. אחת הבעיות שבהם התלבטו רבים ממפקדי צה"ל, והשריון בתוכו, עד מערכת "קדש",

בשדה הקרב המודרני ירשו הטנקים את התואר "מלכת שדה הקרב", והם כיום ה"אמצעי העיקרי להכרעה במערכה יבשתית. העליונות בשריון חיונית להשגת מטרות המלחמה, שכן כל עוד לא נפגעה עוצמת הטנקים של האויב המותקף, מוגבל ביותר חופש התמרון של גייסות משוריינים תוקפים.

שלושה מאותם כללי הפעלה היו:

- א. על שריון צה"ל להיות מסוגל, מבחינת מבנהו ואמצעיו, לבצע כל משימה.
 - ב. השריון יופעל לפריצות, לחזירות עמור קות, לכיתור ולהשמדת כוחות האויב בעורף, וללוחמת שריון בשריון.
 - ג. הטנק הוא חוד החנית של השריון, ומסקנה זו יש להחזיר בתורת הלחימה, החל ביחידה הטקטית הקטנה ביותר — וכלה בתכנון האופרטיבי של צה"ל.
- מלחמת ששת הימים הוכיחה את נכונות הדברים. הוכח כי עוצבת השריון היא המתאימה ביותר ללחימה נגד עוצבות שריון של האויב, וכי ניצול התכונות הגלומות בטנקים היה האמצעי העיקרי להשמדת שריון האויב.

הטנקים — גורם עיקרי בהכרעת טנקי-אויב

אף שאין ספק כי לחיל-האוויר נודעת חשיבות בלוחמה בטנקי האויב, אין הוא הנושא העיקרי בלוחמה זו. המטוסים פוגעים בעיקר ברכב הדרך שבשדות השריון, אך אין ביכולתם לשתק את עיקר כוח הטנקים, כפי שהיה כח במלחמת קוריאה. למרות העדיפות ממנה נהנו האמריקנים באויר, איפשרה עליונות הצפון-קוריאנים בשריון כיבוש מרחבים גדולים והשגת הצלחות מרשימות על-ידיהם. רק כאשר הביאו האמריקנים טנקים לשדה-המערכה ייצבו את החזית והצליחו בהתפזרות-הנגד שערכו.

לוחמת טנקים בטנקים — צורת-קרב מיוחדת

אין ללמוד את לוחמת הטנקים בטנקים על-פי צורות הקרב המקובלות, כגון התקפה, הגנה ונסוגה, שכן אין הן מבטאות את משמעותם הנכונה של קרב נייד ממושך או מלחמת תנועה, ואת התכונות האופייניות לקרבות טנקים בטנקים.

לוחמת הטנקים בטנקים מצטיינת בחריפותה ובעוצמתה. זוהי לוחמה אכזרית וקצרה יחסית, ובה מערכת משולבת של קרב-הגנה חפוז, היחלצות, השהיה והתקפה, הנערכים בעת ובעונה אחת או בשלבים שונים של הקרב. מרחב מלחמת השריון בשריון משתרע על-פני קילומטרים רבים ברוחב ובעומק, ובו עשויים כוחות המאבטחים את איזור הפער להנהל קרב השהיה; הבסיס המוצק * עשוי לנהל קרב-הגנה חפוז; חלק מן הטנקים ינהל קרב-היחלצות, וחלקם האחר — תמרון והתקפה, וכל זאת בעת ובעונה אחת או בדירוג.

- * בסיס מוצק — שטח מוגן, שעליו „נשען“ כוח צבאי, שעה שהוא עוסק במבצעים הכרויים בתנועה רבה.
- בבסיס מוצק נערכים יחידות חי"ר או ח"מ"ש וכן אמצעים נ"ט; בתוכו מתמקמים הדרגים. בסיס מוצק ממוקם, בדרך כלל, בשטח חולש ונשען על מכשולים טבעיים, ו/או מלאכותיים.
- ** תא השטח — איזור, התחום בגבעות ומאפשר תצפית. מקובל שתא-השטח נשלט על-ידי אש כינון-ישרי.

הכנות לקראת לוחמת טנקים בטנקים בטרם קרב

אימון יחידות טנקים והכנות

תורת הלחימה של טנקים בטנקים היא רחבת-היקף, רבגונית ומורכבת מכל צורות הקרב המוכרות. בקיאות, רמה מקצועית גבוהה ורמת-אימון מעולה של הצוותים והמפקדים בתורת הקרב הם תנאי לניצחון בה.

הכנה

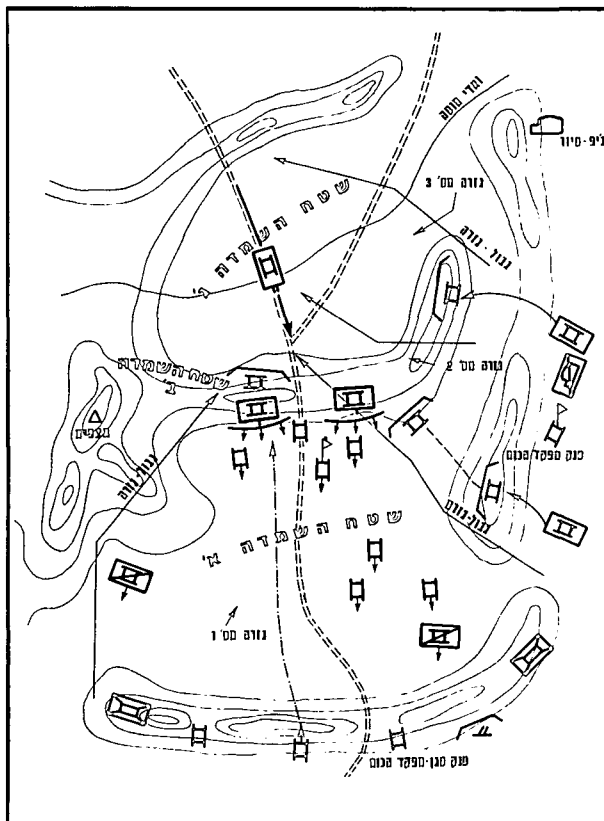
להכנות המבצעיות והטכניות המקדימות את הקרב נודעת חשיבות רבה ביותר, ותרומתן חיונית להכרעה בהתנגשות עצמה.

בהכנות המבצעיות ייכללו איסוף ידיעות, לימוד מפות ותצלומי-אוויר, לימוד יסודי של הקרקע, ומתן פקודות ותדריכים על ההתפתחויות הצפויות בקרב, לימוד ההיערכות הסטטית של האויב, מיקום מחנות צבאיים, בסיסי-אספקה, שדות-תעופה, ערים וכפרים הנמצאים בגזרת הפעולה הצפויה ומיקום מפקדות; וכן לימוד דרכי-הפעולה האפשריות של עתודות ניידות, תוך הדגשת עתודות שריון.

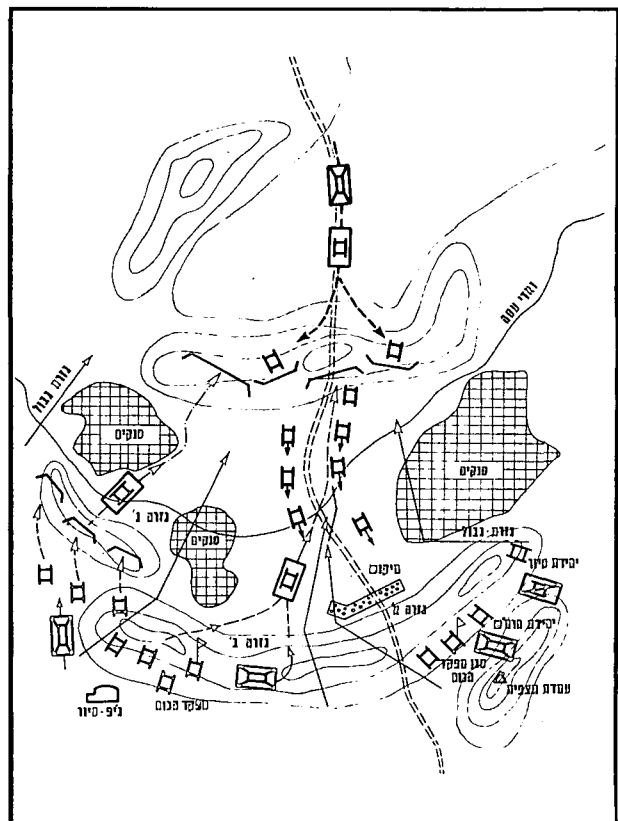
בהכנה הטכנית-המנהלתית ייכלל ארגון תח"זוקה יעיל בטרם קרב, וביחוד ארגון מושכל של אספקת התחמושת והדלק. שירותי החימוש והקשר הם גורמים חיוניים, ולהם השפעה מכרעת בהצלחה בלוחמת טנקים.

חשוב ביותר לארגון את מערך החימוש בכל הדרגים כך שתהיה יכולת לתקן במהירות טנקים שנפגעו או נתקעו, ולהחזירם ליחידות

הערכות ותמרון טנקים לקרב-מארב בזמנית בשני תאי-שטח

הערכות ותמרון של כוח טנקים לקרב מארב בתאי-שטח אחד

פעילות נועזת ומוצלחת בשיטת-קרב זו. רצו-
ני להתרכז הפעם בנושא זה.

מצבי-לחימה אופייניים בקרב נייד של טנקים בטנקים

ההתנגשות בין יחידות טנקים ותוך-כדי תנר-
עה עשויה להתפתח לאחד משלושת המצבים
הבאים:

כוחותינו מגלים את טנקי האויב, בלא שהם
עצמם מתגלים, ונערכים למארב;
התגלות הדדית, בעת-ובעונה אחת;
לחימה תוך היחלצות ממארב טנקי אויב.

הלחימה בשיטת המארב

המצב האידיאלי להשמדת טנקי אויב בהתנג-
שות תוך תנועה הוא בשיטת המארב. כוח-
תינו מגלים את טנקי האויב מבלי שהם עצ-
מם מתגלים, ונערכים למארב. המארב במק-
רים מעין אלה יהיה חפוז, וחשיבות מכ-
רעת במצב זה תהיה לזריזות בתפיסת מחסה
ובהיערכות למארב.

לאחר תפיסת המארב, פוגעים הטנקים שלנו
— הנמצאים בעמדות-תובה — באויב, הנע
חשוף בשטח השמדה.

הצלחת המארב תלויה בתפיסת קרקע מת-
אימה. איזור המארב חשוב שיספק הסתר
ומחסה טבעי לטנקים האורבים, וכן חייבים
הצוותים לנקוט בכל האמצעים האפשריים
למניעת התגלות מוקדמת. כשיאפשר זאת
המצב, יצא מפקד המארב ויצפה על איזור
הטנקים האורבים מכיוון תנועתו הצפויה של
האויב, כדי לוודא הסתרה נכונה של הטנקים.
על עמדות-האש של המארב לספק שליטה
ותצפית על שטח ההשמדה, ולתת מחסה
והגנה טובים לטנקים בעמדות-האש, מכיוון
החזית ומן האגף כאחד. על שטח ההשמדה
להשתרע אורך כ-2 תאי-שטח פלוגתיים,
ומספר גדול יותר של תאי-שטח גדודיים,
ורצוי כי גודלו יהיה כדי קליטת יחידה
בגודלה של היחידה האורבת. כן רצוי, כי
מקום המארב ישולב במכשולים, אשר יכ-
בדו על היחלצות, תמרון והתחמקות של
טנקי האויב משטח ההשמדה.
הצלחת המארב מותנית בפיתוח נכון של אש
הטנקים.

על הכוננות במארב חפוז להיות גבוהה ביר-
תר. הצוותים יימצאו בתאי-הטנקים בעמדות
המתנה, ומפקד המחלקה — בתצפית קר-
קעית, או עם הטנק שבעמדת תצפית.

טווח הפתיחה באש רצוי שיהיה קצר. ככל
שתהא האש מהירה ומזוייקת יותר ותונחת
בעת ובעונה אחת על-ידי מירב תותחי הטנ-
קים — כן תהיה ההצלחה גדולה יותר. על
כל תותח לפגוע במטרה ולהשמדה בירי
ראשון. אל מטרת חשובות, כגון טנקי פי-
קוד, יש לכוון ולירות בשני טנקים. שאר המ-
טרות יחולקו מטרה לכל טנק.

בשלב הראשון צריך הירי להיות מנוהל מעמ-
דו-ת"אש בעמידה. לאחר הפתיחה באש וה-
פגיעה במטרות, חיוני ההעתיק במהירות את
האש למטרות נוספות — על-ידי העסקת כל
מטרה באמצעות טנק.

חשוב כי יושג תיאום בין המארב לאש האר-
טילרית ולסיוע האוירי.

עם הפתיחה באש הטנקים ינחיתו התותחים
והמרגמות פגזים נפיצים ופצצות-עשן לעורף
כוח האויב, במנמה לרתק את טנקי האויב
שבעורף, ולמנוע מהם תצפית ומתן סיוע לכוח-
חותיהם שכבר נקלעו לשטח ההשמדה.

הארטילריה תנחית אש גם בשטח ההשמדה,
על אזורים שאינם נשלטים על-ידי אש תותחי
הטנקים מן החזית ומן האגף. הנחתה מעין
זו תמנע מן האויב להתאושש ולהתארגן,
ותקל על השמדתו.

בשטח הררי יש ומבנה הקרקע יחייב את
פלוגת הטנקים להיערך למארב בתאי-שטח
אחד בלבד. במקרה זה יש לערוך — מייד
לאחר קרב-אש קצר, מפתיע ותכליתי של כל
הטנקים — תמרון על-ידי כוח-ההלם, לתפי-
סת תאי-שטח נוסף.

את קרב המארב יכולה יחידת טנקים לסיים
על-ידי קרב-אש נייח, או קרב-אש מלווה
בתמרון מקומי או בהסתערות. עתה תעבור
היחידה לניצול הצלחה, להגנה חפוזת או
להשהיה — או תנתק מגע. ההחלטה בדבר
הצעד הבא תלויה במשימה, בעוצמת האויב
ובפעילותו, ובמצבה של היחידה האורבת.

בלחימה בשיטת המארב הכרח שיובאו לכלל
ביטוי הגורמים והכללים הבאים:

הפתעה — זו חיונית לביצוע יעיל של קרב
המארב. להפתעה השפעה משתקת, ביחוד
מורלית, על צוותי הטנקים של האויב, והיא
שוללת ממפקדיו את האפשרות לפתח יוזמה.
ריכוז — עיקרון זה יבוא לידי ביטוי בקרב
המארב על-ידי הפעלת מספר מקסימלי של
קנים יורים בעת ובעונה אחת לאותו שטח-
השמדה ובגזרה רחבה ביותר ושמירת מטרת
בו זמנית.

שליטה — השליטה תושג על-ידי קשר-עין
וקיום תצפית מתמדת בין כוחות מפקד היחי-
דה לכוחות אחיים. יש לקיים עמדות-פיקוד
בשטחים שולטים, ולהבטיח שליטה מוחלטת
ורצופה של המפקד ומטהו על כל הגורמים
הנוטלים חלק פעיל בקרב המארב.

הלחימה תוך מתן עדיפות לתמרון

לעתים תארע ההיתקלות בין הטנקים שלנו
לטנקי האויב תוך-כדי תנועה, וההתגלות
במקרים אלה עשויה להיות הדדית ובר-
זמנית. במקרים אלה לא יהיה מרחב-ההתראה
מספיק לעריכת מארב חפוז, אולם על כוח-
תינו להקדים להתפרס לפני כוחות האויב.

תנאי-סוד להצלחה הוא שימת דגש בתמרון
והכרעה מהירה, על-ידי הסתערות לאחר
קרב-אש קצר ומרוכז. שיטת הלחימה תהיה
הקדמת האויב במעבר מהיר מתבנית של
תנועה לתבנית של לחימה, ובפתיחה באש.
יש לפתח קרב-אש מדוייק, מהיר ורבי-עוצמה
ממספר מקסימלי של תותחי טנקים בעת
ובעונה אחת, ותוך-כדי קרב האש לתמרון
לעמדות שולטות, לפני שיצליח האויב לתפ-
סן. כן יש לארגן במהירות מערכת תצפית
והתראה על מרחב ההתנגשות ועל דרכי ה-
גישה אליו. על הטנקים לבחור מטרת נכר-

נות בין טנקי האויב (רכב-פיקוד, למשל),
ולתת קדימות לריתוק החלק הקדמי וה-
מרכזי של יחידת האויב על-ידי אש טנקים,
בעוד שעורף האויב יעסק באש ארטילרית.
כוחותינו יסתערו בצירים הקצרים ביותר,
ללא איגופים ארוכים, והיחידה הקדמית
תבצע את התמרון המקומי ואילו היחידה
העורפית — את האיגוף העמוק.

על המפקד להשתדל לקבוע מייד, בטרם יחל
בתמרון ובהסתערות, את עוצמת טנקי האר-
יב, ולעמוד על היערכותם. כתוצאה מן המ-
תח השורר בקרב טנקים בטנקים והעייפות
שהוא גורם לאנשי הצוותים, קיימת סכנה
חמורה של טעות אופטית, העלולה להולך
שולל את המפקדים בשדה הקרב בקביעת
עוצמת האויב. רכב רך מוסוה, נגמשיים ותר-
תחים מתנייעים בשטח הררי או בנוי, וב-
יחוד בשטח של חורשות ובוסתנים, עלולים
להיראות כטנקים, ולגרום להשתהות ול-
הססנות לפני הכניסה המכרעת להתמודדות.
ההתקפה מיועדת להשמיד את טנקי האויב
במפוצל, תוך השגת עדיפות על כל כוחות-
המשנה של האויב, והפעלת טנקים לכיתור
שדה-הקרב ולבידודו מכוחות אחרים העל-
לים להגיע כתגבורת, וכן לאבטח מפני התי-
קפת-נגד של טנקי האויב. תוך כדי כך חייבים
הטנקים ליטול חלק פעיל בקרב הטנקים
הנערך בתחום הקדמי, ולמנוע את נסיגת
האויב.

היעד העיקרי בקרבות עם טנקי האויב צריך
להיות גוף-הטנקים העיקרי של האויב, ולא
יחידות-הסיוע שלו, יחידות ממוכנות או טנ-
קים הנמצאים באבטחה; כל אלה יושמדו
ויתפזרו משימוש הגוף העיקרי.

שיטת-ההתקפה האופיינית היא ההתקפה
תוך-כדי תנועה, כשהטנקים נכנסים ללחימה
מתוך השדרה או חבורת התנועה. פעילות
תוקפנית ומהירה תשתק את שדרות טנקי
האויב לפני שיוכל לפרוס את כוחותיו ולפת-
חם, ותגרום לאויב לבלבל ומבוכה לזמן רב.
שיא הקרב הוא הסתערות הטנקים על שד-
רות טנקי האויב ועמדותיו, החדירה לרי-
כוזיו והשמדתם הסופית.

תמרון נועז ומהיר של עיקר כוח הטנקים
כלפי אנפי שריון האויב או עורפו — וב-
מידת האפשר משני אנפים — עדיף על עצי-
רת הכוח כולו בעמדות-אש וניסיון להשיג
את ההכרעה על-ידי קרב-אש בלבד. ההלם
השריוני יגדל פי כמה כאשר יפתח הכוח
המתמרון באש תוך-כדי תנועה או בעצירות
קצרות. יש לשאוף לניצול כיוון השמש הן
לקרב-אש והן להסתערות, לסינוור טנקי
האויב.

אם השתלבו טנקי האויב בלחימה במערך
החי"ר במרחב, יש להוסיף להסתערות הטנ-
קים גם כוח חרמ"ש, לכיבוש מוצבי החי"ר
החיוניים. לחרמ"ש צפויות בקרב זה גם משי-
מות נוספות, שאינן שונות ממשיותיו בצו-
רות-קרב אחרות. אף כי **ההפתעה** אינה
חיונית בקרב של מתן עדיפות לתמרון כבקרב
בשיטת המארב, עשויה היא לצמצם את אב-
דות כוחותינו ולסייע להכרעה מהירה.

עקרון הריכוז, לעומת זאת, חייב לבוא לידי ביטוי מלא בצורת לחימה זו. הסתערות בריכוז גדול של טנקים היא תנאי להשגת הלם משוריין, אשר יפחית את יעילות האש של טנקי האויב, העלולים לגלות התנגדות עיקשת ומושכלת, ויקטינו את אבדות הטנקים המסתערים. הריכוז ימנע גם את שבירת תנודתו ועוצמתו של הכוח המסתער.

לחימה תוך מתן עדיפות לקרב־אש

לעתים תבוא ההיתקלות בין הטנקים שלנו לטנקי האויב תוך־כדי תנועה בעקבות התגלות ברזמנית, שבעקבותיה יצליחו שני הכוחות להתפרס ולתפרס שטח שולט, וינהלו קרב־אש הזיתי.

דבר זה צפוי בעיקר בשטח הררי, או שטח קשה־עבירות אחר, שתמרון לאגפים הוא בגדר הנמנע בהם. במקרה אחר עלול הדבר לקרות נוכח כוח־שריון מאומן ורבי־עוצמה של האויב, המאבטח את אגפיו בצורה יעילה. במצבים כאלה לא יתכן תמרון אגפי ללא קרב־אש יסודי של טנקים נגד טנקים מן החזית והאגפים.

הלחימה בטנקי האויב תשא אופי של התמודדות באש, ולכן חשוב כי הטנקים שלנו ינהלו את האש בעמידה, במצותם מעצמם עוצמת־אש מקסימלית, במהירות הגדולה ביותר.

בהתמודדות מעין זו רצוי לרכז לקרב מקסימום של אמצעים, כולל אלה של המפקדה הממונה.

את האש יש לנהל מעמדות טובות או לפחות מאחורי מחסה, כדי להגן על מספר מקסימלי של טנקים או להעלים. באין אפשרות כזאת, יצטרכו הטנקים לעתים לסגת מספר מגמות כדי לערוך את קרב־האש בשטח מתאים.

להכרעה בקרב־האש מושגת על־ידי השמדה פזיזת של טנקים, פגיעות ישירות בטנקי האויב, וריסוס טנקים שנפגעו באש־מקלעים, כדי לוודא השמדה מוחלטת של צוותיהם.

קרב הטנקים במצב זה יוכרע בעיקר על־ידי קרב־האש בטווחי 1,000–2,000 מ'. שאיפת כוחותינו תהיה להגיע לטווחים אלה במינימום אבדות, ולתפוס עמדות נוחות בשטחים שולטים. שיטת הפתיחה באש וסדר הקדימות יהיו תלויים בהחלטת המפקד.

בקרב זה נודעת חשיבות מכרעת לתותחנות הטנקים, ויש לעשות הכל להשגת תנאים טריים ביותר לניהול־אש מדוייק ותכליתי. לתמרון תהא כאן חשיבות משנית בלבד.

תוך־כדי החלפת־עמדות תכופה, ניצול הסתר או תנועת טנקים, חיוני להשאיר חלק מן הטנקים בעמדות־חיפוי, גם אם נהנה הכוח מחיפוי ארטילרי.

לקרב זה רצוי לקבל סיוע אווירי, לו תהיה לבטח השפעה על התנהגות שריון האויב. הופעת מטוסים מעליהם תחייב את טנקי האויב להפנות חלק משימת־הלב ומעוצמת האש כנגד המטוסים, להתפזר ולתפוס מחסה, ולפיכך תשבש את תנועתם והפעלתם. מובן, כי הכנסת המטוסים חייבת להיות

מתואמת בהקפדה, כדי לא לפגוע בטנקים שלנו שימצאו קרובים למדי לטנקי האויב.

לאחר שוידא המפקד ניהול נכון ויסודי של קרב־אש עם טנקי האויב, ולאחר שניצל את הקרקע ניצול מקסימלי לטובתו, עליו לשקוד, כמובן, על כל אותם תפקידים המוטלים עליו בכל קרב: העברת ידיעות על שריון האויב; קביעת נוהל הקרב לתקיפה ושיטת התמרון וההתקפה על טנקי האויב, נקיטת אמצעים למניעת ידיעות מן האויב; וכן ניצול והפעלה של האמצעים המסייעים העומדים לרשותו — הן האורגניים, והן אלה של הרמה שמעליו.

עם השמדת החלק העיקרי של טנקי האויב בחזית או באגף בקרב־האש, וכאשר נמצא האויב על סף התמוטטות, יפתח כוח הטנקים בהסתערות — תוך קבלת חיפוי וסיוע מקסימלי, ארטילרי ואווירי. את ההסתערות יש לשאוף לערוך מן האגף, תוך הפעלת כוח לכיתור האויב ולניתוק דרכי־הנסוגה שלו. על כוח טנקים וחרמ"ש לתמרן במקביל לעבר שטח חיוני לאויב, ולתקפו. כתוצאה ייאלץ האויב להפעיל כוח־טנקים, כדי למנוע את אבדן השטח, והלוחמה תהפוך מנייחת לניידת, צורת לוחמה שבה נודעת עדיפות לכוח הטנקים שלנו.

היחלצות ממארב טנקי־האויב

זוהי צורת־הקרב הקשה ביותר לכוח טנקים בתנועה. ההתקדמות חייבת להיעשות כך שיחידות תחפינה זו על זו הן לרוחב והן לעומק. את עומקן ורוחבן של יחידות־המשנה, יש לקבוע כך, שלא כל הכוח יימצא בתא־שטח אחד.

על מפקד היחידה לנוע בתחום הקדמי, להיות אחראי לניווט, ולהגיב במהירות על אירועים בלתי־צפויים; ואילו סגנו ישלוט בחלק העורפי, ויהיה מוכן להכניסו לחימה בסיוע לחלק הקדמי, לפי קריאת־הקרב בלבד — ללא פקודות ממפקד היחידה. אם נכנס חלק מן הכוח לשטח־השמדה, יתמרון המפקד את שאר הכוח לאגפי הכוח האורב, תוך פתיחה מיידית באש מצד חלק מן הכוח לחילוף הכוח המותקף. אם נכנס הכוח כולו לשטח־השמדה בטווחים קרובים, תהא הדרך להיחלצות פתיחה מיידית באש, תוך שינוי כיוון לאחד האגפים והסתערות מהירה, בחיפוי המקסימלי שבגדר האפשר. בתנאי קרב זה באים לידי ביטוי במיוחד כושר המנהיגות והיוזמה של המפקדים בכל הרמות.

היחלצות מהירה מחייבת הפעלת סיוע ארטילרי, שימוש רב בעשן, סיוע מהיר ויעיל של כל כוח נוסף. הנמצא באיזור הלחימה, ועדכון רצוף ונכון של המפקדה הממונה על המתרחש.

סיכום

תורת הלחימה של טנקים בטנקים היא רחבת־ההיקף, הרבנונית והמורכבת ביותר מכל צורות הקרב המוכרות. רמת־אימון מעולה של הצוותים והמפקדים בתורת־קרב זו חיונית לביצוע יעודו של השריון. שיתוף־פעולה חילי, בין־חילי ובין־זרועי, יסייע

להכרעה מהירה יותר, יביא לידי חיכוך בכוח, ויסיים את הקרב באבדות מעטות יותר בטנקים.

מקומו של המפקד — בקרב דגן, שהוא לוחמה ניידת המשתנית והולכת, על המפקד להימצא עם היחידות הקדומניות ביותר, כדי שיוכל להתרשם באורה בלתי־אמצעי — ולא מדיווחים משדה־הקרב, ולהשפיע במנהיגות, באישיותו ובניסיונו על תוצאות הקרב.

הכשרת הפיקוד והצוותים — חיוני להקנות למפקדי־הטנקים הבכירים את הגמישות המחשבתית והעוצמה הנפשית אשר יכשירם לפיקוד בקרבות טנקים־בטנקים, ויקנו להם צוותי הטנקים את השאיפה והנכונות להיחלץ.

השתלטותנו על שטח הקרב — עם גמר הלחימה תאפשר חילוץ רכבי־קרב משוריינים פגועים שלנו, תיקונו והחזרתו לפעילות, ותמנע מן האויב לחלץ את רכבו שלו ולהחזירו לשירות מבצעית.

בסיס מוצק — בקרב טנקים נודעת חשיבות רבה לארגון מהיר של בסיס מוצק, אשר יאפשר לשמור על התנופה על־ידי אספקת אמצעי תחזוקה וסיוע, ויהווה גרעין להתארגנות להגנה חפזת.

ואחרון־אחרון — מסורת הלחימה של השריון. קרבות־השריון של צה"ל בעבר הם אשר סיפקו לחייל הלוחם כיום את אמות־המידה למצבי־הלחימה בשדה הקרב; לפיכך יש לחנך את המפקדים וצוותי הטנקים לאור המסורת המיוחדת של גייסות השריון מאז מלחמת הקוממיות ועד עתה.

